

Sygn. akt V CSK 634/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko D. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 152/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1817 (jeden tysiąc
osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda P. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące zakresu roszczeń objętych terminem przedawnienia uregulowanym w art. 390 § 3 k.c. oraz kwalifikacji roszczenia o zwrot kwoty, która pierwotnie została przekazana drugiej stronie przy zawarciu umowy przedwstępnej jako zadatek. Skarżący przedstawił argumentację, przy pomocy której starał się dowieść możliwość wystąpienia odmiennych ocen zaprezentowanych problemów, ale problemy te były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości nie wymagają dalszych rozważań (por.: uchwałę SN z dnia 8 marca 2007 r., sygn. akt III CZP 3/07, OSNC 2008, nr 2, poz. 15, Biuletyn SN 2007, nr 3, s. 9, wyrok SN z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt II PK 174/08, nie publ., wyrok SN z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. akt II CSK 77/11, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.